

2n accésit Categoria Adulta: “El mirall” Núria Oliva i Barceló (Pseudònim: Tinanatua)

No sé que hi faig aquí. L’habitació és fosca; el llit de baranes; en comptes de miralls, hi ha la foto d’una vella que em mira i imita els meus moviments. La dona de la foto té els cabells blancs i pell arrugada. Mai somriu. Té els ulls tristos, com els de la meva germana, tristos i color avellana, com tota família. La dona de la foto és vella; una anciana trista i sola.

Dues persones entren a la petita habitació; quan obren les cortines l’habitació sembla més agradable però els que han entrat no ho semblen. No entenc el què em diuen; sembla que somriuguin però tinc por. Tinc molta por. Crido però no em surt cap paraula. Ho torno a provar: mare – diu la meva ment, però les paraules no arriben a lloc. La mare m’ajudaria a sortir d’aquí i m’explicaria on soc.

Volen despullar-me; què em faran? Em resisteixo i la meva ment segueix cridant. Només surten sons estranys, que no reconec i que les persones vestides de blanc tampoc semblen entendre. Tenen força i aconseguen despullar-me. Em deixo fer; no puc lluitar amb elles; em deuen haver drogat perquè no tinc força. No entenc el què diuen, no puc parlar, estic terriblement feble. No sé on soc. Només sé que tinc por, que tinc por del que em faran però penso que és millor no resistir-me. Cedeixo. Espero; em mullen el cos; sento la fredor d’un drap humit sobre el meu cos. Sense reserves, freguen el meu cos. Sense prudència, tots els racons. Em sento avergonyida, tota nua davant d’aquesta gent.

Torno a cridar a la mare, però no em surt cap paraula. Si pogués cridar, ella em sentiria i vindria a ajudar-me, m’alliberaria d’aquestes mans de ferro que em giravolten sobre el llit, que m’agafen i em vesteixen com una nina. M’asseuen a una cadira i em treuen d’aquest espai al que ja m’havia acostumat.

Llum, molta llum. La claror em fa tancar els ulls; aquests ulls que són els mateixos que la vella del retrat, la que han posat on abans havia miralls. Veig passar parets i portes. El viatge s’acaba a una sala gran. Tots són vells; tots asseguts a aquestes cadires que es belluguen. Miren imatges de colors que els parlen. No entenc què diuen.

La cadira s’atura entre els vells. No parlen, no riuen. Una plora; una altra crida. Un vell belluga el bastó i parla. Però jo no l’entenc. Veig mans que cargolen mecànicament les jaquetes de punt, boques obertes bavejant i plors, molts plors.

Observo espantada aquest museu dels horrors. Els que van amb bata blanca són joves, els altres són vells, decrepits. M’haurien de posar una bata blanca i deixar-me aixecar. Jo no soc vella. No se on soc però tinc por; molta por. Què em faran? Quan vindrà la mare?

Volen drogar-me. Amb una cullera de plàstic intenten ficar-me alguna cosa a la boca. Jo em nego, és l’única manera d’evitar que em droguin. Ni beure ni menjar res. Quan vingui la mare em portarà pa amb vi i sucre que és el berenar que més m’agrada. Torno a cridar-la: “mare” però de la meva gola només surt un so gutural.

He de sortir d’aquí d’alguna manera; han canviat les meves mans per unes mans arrugades, les ungles dures, les venes gruixudes i la pell resseca. M’han posat unes mans de vella, de vella com la del retrat que ara hi ha on abans havia miralls. He de fugir però m’han pres les sabates i m’han posat sabatilles. Estic drogada; no em puc aixecar d’aquesta cadira. Crido a la

mare, però no em surt la veu.

Estic rodejada de vells. Com he arribat fins aquí? Potser m'han drogat per fer-me vella a mi també. Em miro les mans i entenc que em volen vella, feble, sense moviments. Si ve la mare no em coneixerà. Crido a la mare, però no em surt cap mot. Segueixo drogada però sé que vull un mirall; que el necessito per saber què m'han fet. I provo de cridar; ho intento amb tota la força i no em surt cap mot.

Una dona amb bata blanca se m'acosta i em parla però no l'entenc. Tinc la boca seca de cridar, vull aigua, però primer vull un mirall. Però la veu no em surt, no puc dir capparaula, només cridar. Assenyalo el mirall gran de la sala i torno a provar de parlar. Però no.

La jove em parla, somriu, m'acosta un mirallet. L'agafó amb les mans de vella que m'han posat i que tremolen; són unes mans sense força. A aquest mirall també hi ha la foto de la dona vella, la dona que té els meus ulls, els ulls color avellana de la família; els ulls que té la mare i que ara em vindrà a recollir. Mare –aconsegueixo cridar.

Dedicat a les persones que s'han perdut en els seus pensaments